

ธรรมเป็นของล้ำกما ก

หลวงปู่หล้า เบมปตุ โต

โพสท์ในланธรรมเสวนา กระทู้ที่ 008739 - โดย คุณ : mayrin [6 พ.ค. 2546]

เนื้อความ :

ธรรมฝ่ายไม่เกิด ไม่ดับทรงมีอิสระเต็มภูมิ "ไม่ขึ้นอยู่กับธรรมฝ่ายสังหารเดย ทรง อริยะสัจจะธรรมจริงอยู่" ตามธรรมชาติ มีท่านผู้รู้ตามเป็นจริง หรือไม่ก็ตามที่เกิด

ธรรมฝ่ายไม่เกิด ไม่ดับก็มิได้ทรงอาการขึ้น ๆ ลง ๆ เลย ทรงธรรมไม่ตาย ไม่ แปร ไม่ดับอยู่ตามธรรมชาติแต่ไหน ๆ อนัตตาธรรมส่วนนี้ ทรงอนัตตาธรรมลึกซึ้งมาก แท้ ๆ

ถึงจะลึกซึ้งสักเพียงใดก็ไม่เหลือวิสัยของท่านผู้รู้ไปได้ เพราะพระสติพระปัญญา เต็มภูมิ หนีอวิชาตัวโง่ ๆ แล้วตัวหลง ๆ ก็ว่าจอมพลกิเลสก็ว่าได้ใช่ไม่ผิดอีกละเอียด

มารกิเลสก็ว่าได้ใช่ไม่ผิด ว่าวันยังค่ำก็ไม่ผิดวันยังค่ำ แล้วมารกิเลสจอมอวิชา ๔ จำนวนพломมาจากประดูได้ไม่ได้

ธรรมฝ่ายเกิด ฝ่ายดับทรงสังหารโลก และกองทุกขันนั้นเล่า นี่เล่า ก็เกิดก็ดับตาม อิสระอยู่ห้าได้ประหม่า และระอาใจ ไม่สืบโลกสืบสังหารอยู่อย่างนั้น อย่างนี้ อย่างนั้น มัน ไกล

อย่างนี้คือผู้เขียนคือไตรสังหาร กาย วาจา ใจ นี่ อนัตตาฝ่ายสังหาร นารวมพลกัน อยู่อนัตตาใจแล้ว ไม่ต้องสงสัยให้เสียเวลาเลย (มโนอนัตตาธัมมานัตตา) ใจมิใช่ตัวตน ธัมมิใช่ตัวตน

มีอยู่ทุก ๆ สูตรในทางตรงและทางอ้อม แต่จะอ้อมสักเพียงใดก็ไม่พ้นรวมพล ที่ตรง ๆ นี่คือใจ ๆ ๆ ในอนัตตาลักษณะสูตร ใช้วิญญาณแทนใจ แปลมาเท่าได้ก็ต้องสมมติ ว่าใจ ๆ อนัตตปริยาสูตรนั้นก็โดยนัย

และก็มีคำถามสองเข้ามาว่า อนุปาทิเสสนิพพานเล่า มีใจอยู่หรือไม่ มีผู้รู้อยู่ หรือไม่ ? หลับตาตอบแบบน้ำ ๆ บอ ๆ โง่ ๆ เม่า ๆ เต่า ๆ ตุ่น ๆ ว่า ๆ อนุปาทิเสสนิพพาน มิใช่ใจ มิใช่ผู้รู้ เหนือใจ เหนือผู้รู้ไปจนไม่มีที่หมาย

ถ้าหมายอยู่กีพอเมื่อน ๆ หมุน ๆ หมัน ๆ และก็อยากถามว่าใจก็ผู้รู้ก็ได้ เกิดดับเป็นไหม? หลับตาตอนอย่างพอใจว่า เกิดดับเป็น จัดเข้าในนามธรรมได้ จัดเข้าในสังขารได้อีก

เหตุนี้จึงยืนในที่ต่างว่า "เป็นแต่สักว่ารู้เป็นแต่สักว่าเห็น" เพราะทำลายอัตตava ปานไปในตัวแล้ว ไตรสิกขาที่รวมพลกันมาในตัวแล้ว

พระธรรมแท้ที่ไม่มาก ที่มีมากเพื่อบาധอกอให้สมภูมิ แม้ทางย่นลงมาหาอนัตตาซึมอนัตตาใจกีสมภูมิเหมือนกัน หายใจออกแล้วไม่หายใจเข้ากีไม่ได้ แต่กีจัดเป็นกายสังขารอันเดียวกัน

เกิดดับแบบเดียวกันนี้เอง halted สังขารธรรมกีทรงสังขารธรรม พระนิพพานธรรม กีพระนิพพานธรรม ไม่ได้แข่งดี แข่งช่วงกัน เป็นหน้าที่พระสติพระปัญญา จะรู้เพื่อไม่เลี่ยงความหลงไว้

ถ้าพระสติพระปัญญาแข็งแกร่งเหลือความหลงแล้ว ความหลงกีต้องอยู่ไม่ได้อวิชา กีคือของพลความหลงนั้นเอง แต่เป็นภาษาบาลี แปลเป็นไทยกีคือตัวหลง ตัวโง่ ๆ นั้นเองนี้ halted ไม่ต้องสงสัยเลยให้นินชักกีได้

ธรรมะของพระพุทธศาสนาจะ โยงถึงกันให้หมดกีได้ ต้องขึ้นอยู่กับพระสติพระปัญญาของแต่ละบุคคลเป็นเกณฑ์ ที่แก่กล้ามาเป็นพลังพละที่เรียกว่า ธรรมเป็นกำลัง ๕ อย่าง อันมีในธรรมหมวด ๕ และหมวดน้อยหมวดมาก กีตามกีออกแบบจากหมวดใจ

ถ้ารู้เท่าใจโดยสิ้นเชิงแล้ว กีรู้เท่าธรรมโดยสิ้นเชิงทั้งนั้น ถ้าไม่มีอุปทานยึดว่าใจเป็นตัวตนเราเข้าสัตว์บุคคล กีไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า ธรรมทั้งหลายเป็นเราเข้าสัตว์บุคคลไปในตัว ก็จบปัญหา กันไปเท่านั้น

ที่ไม่จบปัญหา กีพระรู้ตามสัญญาความจำได้หมายรู้ เคยหูกีหัดปากว่าไป เมื่อนแก้วเจ้ากินข้าว กับกล้วย กล้วยที่คากปากอยู่กีไม่รู้จักชัด แต่สมมติกีจริงตามสมมติ วิมุติกีจริงตามวิมุติ

จะเอาของศีนและของลีก มาเป็นสังคมรักันกีไม่ได้ ต้องปล่อยให้เป็นจริงคนละชั้น ธรรมละชั้นไปซะ แต่... สมมุติและวิมุติเป็นของกลาง ไม่มีใครเป็นเจ้าของกีตกลง ทรงอนัตตาธรรมตามเป็นจริงของธรรม ไม่เป็นหน้าที่จะ ไปยึดถือว่าเราเข้า老子

เรื่องของใจเป็นเรื่องลำบาก ถ้าไม่มีใจ ปัญหา ก็ไม่มี ถ้ายึดถือว่าใจเป็นตัวตนเรา เขาอาจริง ๆ จัง ๆ แล้ว ความหลงคือกิเลส ก็ผ่องตัวเห็นiyawen ไม่ยอมวางแผนให้่ว่างจาก สัตว์ จากบุคคล เพราะเหตุใด ?

พระพ拉斯ติพระปัญญา เขาทรงพระอำนาจอ่อนกว่าความหลง คือ อวิชา จึง เป็นเหตุให้ชั่นความหลงไม่ได้ ถ้าหากว่าพระสติ พระปัญญา เหนืออวิชาความโง่ ๆ หลง ๆ ไปแล้ว อวิชาจะ omnoplod หลงก็ต้องอยู่ไม่ได้

แต่อ่าย่างไรก็อยู่ในเกณฑ์จะชั่น ได้แท้ ๆ เพราะความสำเร็จอยู่กับความพยายาม เหตุนั้นพระนิพพานจึงไม่เป็นโน้มะ ผู้เชื่อว่าพระนิพพานมีเป็นโลกุตตะระ ศรัทธา เหนือความเชื่อของผู้อยู่ในขัน โลกิย์สัย ไปแล้วตาปัญญากระจ่างเห็น หนทาง ทางใจ ได้ไม่สุ่มเดาด้านคาดคะเนได ๆ เลย

ประภารธรรมกับประภากิจก้อนเดียวกัน ประภากิจกับประภารธรรมกิจก้อนเดียวกัน รู้ ธรรมกับรู้ใจ รู้ใจกับรู้ธรรม กิจก้อนเดียวกัน ปฏิบัติใจปฏิบัติธรรม ปฏิบัติธรรมปฏิบัติใจ กิจ ก้อนเดียวกัน

การพธรรมการพใจ เคารพใจการพธรรม กิจก้อนเดียวกัน รู้เท่าใจโดยสิ้นเชิง รู้เท่าธรรมจนลิ้นเชิงกิจก้อนเดียวกัน

อดีตก็คือใจ และธรรมที่ล่วงไปแล้ว อนาคตก็คือใจ และธรรมที่ยังไม่ มาถึง ปัจจุบันก็คือใจ และธรรมที่กำลังเป็นอยู่ตรงอยู่ ๆ แต่...แต่... พระนิพพานมิได้ เป็นเมืองขึ้น ของอดีตปัจจุบัน และอนาคตได ๆ เลย ๆ

ที่เน้นลงในปัจจุบันให้อาเป็นตัวปฏิบัตินั้น เพาะเหตุให้รู้ขักรามศีลสมมาธิ ปัญญา เป็นสามัคคีกลมกลืนกันลงในปัจจุบันเพ่งพินิจติดต่ออยู่ รวมพลตั้งมั่น และกัน ความสั่งสั่งล่าຍหา

พระจะสังสัยว่าศีลสมมาธิปัญญา แตกแยกกันไปคนละเป้า ถ้าเข้าใจว่า ศีลสมมาธิ ปัญญาแตกแยกกันไปอยู่คนละเป้าแล้วก็ปฏิบัติลำบากมาก ไม่เป็นอัญญะมัญญะปัจจิ แล้วก็จะ ไปสงสัยว่าเหตุและผลไปอยู่คนละเป้าอีก (เป้าอะไรก็เป้าใจนี้เอง) โอปันะยิโ哥 ก็คือ โอปันะยิใจนี้เอง เพราะเอาใจในปัจจุบันเป็นศีลสมมาธิปัญญา เดินเข้า สู่พระนิพพาน เหตุนั้นจึงมิได้บัญญัติ พระนิพพานว่าเป็นใจ

จึงบัญญัติว่า รูป จิต เจตสิกา นิพพาน ดังนี้ จิตต้องเคราะห์นิพพาน ไม่เป็นที่พระนิพพานจะมาเคราะห์ (จิตเป็นทางเดินเข้าสู่นิพพาน) ถ้าเดินไปทางผิดก็ไปสู่จะรอก และนารกมีหนักเบาหลายชั้นตามเหตุผลของทางชั่ว

เหตุผลทางคือมีหลายชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น ชั้นพรหม ๑๖ ชั้น และอรูปพรหม ๔ ชั้น อีก สิ่งเหล่านี้ก็ต้องเข้าใจทั้งนั้นซินะ พระพุทธศาสนาละเอียดละเอียดมากไม่มีประมาณได้ ไม่เป็นหน้าที่ของลักษณ์จะมาแบ่งดีแบ่งเด่นเลย เหลืออิสัย ขึ้นมาแบ่งดีแบ่งเด่นแล้ว ผลของกรรมเล่าจะว่ายังไงจะมีครอบชั้นกับใคร ๆ ก็มีในโลก และนอกโลก

เหตุนี้ผู้เขียนอยู่เดียวันนี้จึงยอมตัวยอมใจเคราะห์นับถือพระพุทธศาสนา แบบไม่มีประมาณได้ แผ่นดินหนาสองแส้นสี่มิลลิเมตรนั้นในทางลึก แต่การพรักพระพุทธศาสนา ลึกลงไปกว่านั้นอีกไม่มีประมาณ

หมวดไตรโลกชาตุหรือหมวดไตรจักรวาล ไม่มีท่านผู้ใดเคราะห์พรักปฏิบัติก็ตาม จะการพรักปฏิบัติแต่คนเดียว ตามสติกำลังของเจ้าตัว แม่จะตายแล้วเกิดตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย แล้วตายมากกว่าอสังไชย อสังไชยกับปกติตาม

ก็จะไม่ยอมลดความเลื่อมใสเคราะห์นับถือปฏิบัติพระพุทธศาสนา ตามสติกำลังของตนของตนอยู่ตระวนนั้นที่เดียว อนิจจาเอี่ย นิจจาเอี่ยเที่ยงตรงเป็นมหาสัจจะ เป็นมหาอธิษฐาน

ด้วยความยอมเป็นยอมตามแบบนี้แล้ว บางที่ผ่อนหนักให้เป็นเบามาทำให้บันดาลให้พ้นทุกข์โดยล้วนเชิงในชาตินี้ก็อาจเป็นได้ ๆ คล้าย ๆ กับพวකเดิรฐีร์ยอมตัวกับพระบรมศาสดาว่า จะให้เกล้าอยู่ติดกิริยาส ๔ เดือนจึงจะบวชให้นั้นยังเป็นของน้อย

จะบวชให้นั้นยังเป็นของน้อย ให้เกล้าอยู่ ๔ ปีจึงจะบวชให้เกล้าอยู่ก็พอใจอยู่ดังนี้ พระบรมศาสดาทรงพระเมตตาว่า เอ้าถ้าใจถึงขนาดนั้นก็บวชเดียวนี้ก็ได้ดังนี้

นี่เราผู้เขียนอยู่เดียวจะยอมเป็นยอมตามต่อพระพุทธศาสนามากกว่าอสังไชย อสังไชยกับปีแล้วก็จะการพรักปฏิบัติอยู่อย่างนี้ พระอริยะสัจธรรม และพระอริยะอธิษฐานธรรม ก็จะเมตตาโปรดประทานให้พ้นจากกิเลส โดยล้วนเชิงในชาตินี้

เป็นชาติสุดท้ายก็อาจเป็นได้ เพราะเจตนายอมเป็นยอมตามนี้อ่อนไหวลง ๆ ให้ ๆ ไปแล้ว

และเราอยากจะประกราไม่ให้ถูกปริยัติได้ใหม่ล่ะ ตอบไม่ให้ถูกปริยัติไม่ได้ เพราะบัญญัติไว้หมดแล้ว เพราะใจเป็นต้นบัญญัติสิ่งทั้งปวงแล้ว พระสูตรก็สูตรของกาย วาจา ใจ

พระปริยัติก็ยัดเข้ากายวาจารา ใจ ว่าเป็นสอง ก็กายกับใจ ว่าเป็นหนึ่งก็คือใจ ว่าเป็น ๖ ก็ ตา หู จมูก ลิ้น กาย วาจารา ใจ ว่าไปไหนก็สมมติบัญญัติอันเก่า นั้นเองคุณฟ่อเอื้ย ไม่ ว่าใจก็เป็นผู้ไม่ว่า กิเลสมิได้ตั้งอยู่ ที่ว่า และ ไม่ว่า ตั้งอยู่ที่ผู้ไปหลงยึดถือ เอาอันว่าไม่ว่า นั้นเอง

ส่วนสำคัญว่าตนว่าหรือไม่ว่า นั้นก็ต้องมีพระปัญญาเป็นนายหน้าอีก เรื่อง ทั้งหลายมันเป็นเรื่องของสังหารและกองทุกข์ทั้งนั้น เกิด ๆ ดับ ๆ อุญ ตามฝ่ายทุกจะสัก จิตเกิดดับทำอะไรก็เกิดดับทั้งนั้น ถ้ารู้ชัดว่าเราไม่มีแล้วจะฟิน ไปยืนยันเอาที่ได...

พระไตรปิฎกคำรา

พระไตรปิฎกจริง ก็คือหนังห้มอยู่โดยรอบของผู้เขียนและผู้อ่านและผู้ฟัง ผู้จะ ปฏิบัติก็คือใจ เป็นหัวหน้าอันมีสติปัญญาควบคุมไปในทางที่ชอบ เพื่อต่อสู้กับราคะ โภษะ โโมหะ ให้เบาลงและเห้อดแห้งหายไป

สิ่งใดที่ส่งเสริมต่อเติมให้ราคะ โภษะ โโมหะบวกลบเพิ่มเข้า สิ่งนั้นมิใช่คำสอน พระพุทธศาสนา สิ่งใดทำให้ราคะ โภษะ โโมหะให้เบาลงได้เป็นตอน ๆ ไป จนถึงเห้อด แห้งหายไป ซึ่งก็เดร็ว์ก็คือ ก็เป็นคำสอนของพระพุทธศาสนาทั้งหลาย

มีความหมายเป็นเกณฑ์อย่างนี้ แม้จะเรียนจบฟังจบพระไตรปิฎกก็ตาม เมื่อกิเลส ไม่เบาบางลงบ้างเลย ก็เรียกว่าไม่คุ้มค่า แต่ก็ยังคือพระเป็นนิสัยไปทางดี เป็นสูตระ พระหูสูตร ยังเป็นมงคลอุดมอยู่บ้างในชั้นนี้ เพราะมีทุนในทางจำได้ ๆ

คัดลอกบางส่วนจาก: ธรรมเป็นของลำบากมาก หลวงปู่หล้า เบมปตุ โต

_-/_/_/_/_/_ คิวยจิตกรบูชา

จากคุณ : mayrin [6 พ.ค. 2546]

ความคิดเห็นที่ 8 : (Tammy)

"เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นของธรรมชาติก็ พ้นจากสิ่งเหล่านี้ แล้วเป็นธรรมชาตุ
ใจใดเห็นภัยในสังสารวัฏ อย่างเต็มที่ ใจนั้นก็ดับตัณหาและสมุทัยไปในตัว
ขณะเดียวกันสติปัญญา ก็พลันทันกันเป็นกองทัพธรรม พระปัญญาเป็นหัวหน้านำ ไม่ใช่
สามาธิหัวตอ"

ประวัติของหลวงปู่หล้า เขมปตุโต

วัดบรรพตคีรี (ภูจอกกือ) อ.คำชะอี จ.มุกดาหาร

ชีวประวัติ ของหลวงปู่หล้า เขมปตุโต เป็นชีวิตแห่งสมณะผู้ล่วงโลก
ยศ สรรเสริญ สุข มุ่งสุ่ ความหลุดพ้นอย่างจริงจังมั่นคง ท่านเกิดเมื่อ วันจันทร์ที่
14 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2454 ที่บ้านกุดสระ อำเภอเมือง เชียงใหม่ อุตรดธานี บิดาชื่อนาย
คุณ เสวตร์วงศ์ มารดาชื่อ นางแพง เสวตร์วงศ์ เป็นบุตรคนสุดท้อง ในจำนวนพี่น้อง 8
คน อาชีพของครอบครัว คือ ทำนา ท่านศึกษาในโรงเรียนชั้นประถม ปีที่ 2 ก็ต้อง
ออกจาก ไนวัยเยาว์ท่าน ได้มีโอกาสรับใช้พระธุดงค์ที่จาริกมา ในละแวกบ้านซึ่งมีส่วน
ช่วย หล่อหลอมจิตใจให้ไฟในทางธรรม

อายุ 18 บวชเป็นเณร เมื่ออายุครบเกณฑ์ได้บวชเป็นพระตามประเพณี
จากนั้นก็ลาสิกขา มากรองเรื่อง ได้ประสพความเป็นอนิจจ ทุกข แห่งสังสาร และ
การพลัดพราก ครั้นปี พ.ศ.2486 บวชเป็นพระมหา尼ภายในวัดบ้านยางมีพระครูภูมิเป็น
อุปัชฌาย์ พระยาแรกกีสอนนักธรรมトイได้ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2488 ท่านได้ญัตติ
เข้าในคณะธรรมยุต ที่วัดโพธิสมกรณ์ อุตรดธานี โดยมีพระธรรมเจดีย์ (ภูม พันธุ์โล) ครั้ง
เป็นพระเทพกิจเป็นอุปัชฌาย์ และให้ท่านไปพำนักฝึกการปฏิบัติกับหลวงปู่บุญมี ชลิต
โต ที่วัดโพธิ์ชัย หนองน้ำเคิม อำเภอเมือง จังหวัดอุตรดธานี ซึ่งเป็นวัดที่เจ้าคุณพระ
ธรรมเจดีย์ เคยอาจารณาท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ไปพำนักครั้งที่ท่านกลับจาก
เชียงใหม่ และหลวงปู่บุญมี เคยได้รับการศึกษาอบรมกับท่านพระอาจารย์มั่น และ
ดำเนินปฎิปทาตามพระบุพพาราษ

ถวายตัวต่อ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

ออกพรรษาปี พ.ศ.2488 แล้ว ได้กราบลาหลวงปู่บุญมี วัดโพธิ์ชัย หนองน้ำเคิม
เพื่อไปนมัสการ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ซึ่งมาพำนักที่วัดป่าบ้านหนองผึอนใน

สำหรับรายงานนิคม จังหวัดสกลนคร พระหล้า เบมปิต โトイ ออกเดินทางด้วยเท้าค้ำหันกี ปักกรดจำวัดได้ ware พักบำเพ็ญความเพียรที่ถ้ำพระเวสก์อยู่ระหว่างนี้จากนั้นกีออกเดินทาง จุดหมายกีคือวัดป่าบ้านหนองผ่องนาใน ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาใน กิตติศพท์แห่งปฏิปทาบารมีธรรมของพระเดช พระคุณหลวงปู่มั่น ภูริทัต โトイ ทำให้พระหล้า เบมปิต โトイ อุสาหะ วิริยะ ดันดันมานจึงสำนักป่าแห่งนี้ ความสูงบริ่มรื่นเป็นสัปปายะสถานแห่งผู้บำเพ็ญ สมณะกรรม โอกาสทางแห่งชีวิตก็มาถึงพระหล้า เบมปิต โトイ มีโอกาสเข้าไปกราบแทนเท้าท่านพระอาจารย์ใหญ่ สัจจะวาจาแห่งผู้กล้าอ่อน " ขอขอบคุณวายชีวิตต่อพระอาจารย์ผู้ภาคทุกลมปราณ " ท่านกล่าว คณะสังฆคณะศิษย์ที่อยู่ร่วมสำนัก อาทิ ท่านพระอาจารย์มหาน้ำ ญาณสัมปันโน , พระอาจารย์วัน อุตตโน พระอาจารย์ทองคำ จารุวัฒโน หลวงปู่มั่น ท่านเมตตาปฏิสันฐานบอกให้พระเณรนำบริหารไปที่ภูภูวิ่ง เมื่อล่วงถึง 5 วัน กีเข้าไปกราบท้าขอนิสัยกับท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัต โトイ องค์ท่านกีได้กรุณารับ การพำนักที่วัดป่าบ้านหนองผ่องนาใน พระหล้า เบมปิต โトイ ได้รับเมตตาจากท่านพระอาจารย์มหาน้ำ ญาณสัมปันโน ให้คำแนะนำสั่งสอน ให้อุบายนธรรมอันเป็นสิ่งที่ท่านจดจำสำนึกตลอดมา ในพระยาปี พ.ศ.2489 ท่านได้จำพระยาฝ่าฟิกศึกษาปฏิบัติธรรมกับท่านพระอาจารย์มั่นและถวาย การปฏิบัติครูอาจารย์ด้วยความเคารพ ณ วัดป่าบ้านหนองผ่องนาใน ซึ่งเป็นบุมคลังแห่งพุทธปัญญา วิปัสสนากรรมฐาน แห่งยุคสมัย และยังได้รับเมตตาธรรมจากพระเจ้าจารย์ ตลอดจนสหธรรมมิตรร่วมสำนัก

ออกวิเวกกับพระอาจารย์มหาน้ำ ญาณสัมปันโน

หลังออกพระยาปี พ.ศ.2489 ได้ติดตามท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน ออกวิเวกไปตามป่าเขา ต่อมามีโอกาสพบท่านพระอาจารย์ผื่น อาจาริ ที่ถ้ำบ้านไฝ และท่านกีเมตตาช่วยเหลืออนุโมทนา ในกิจธุคงค์ด้วยดี เมื่อได้เวลาอันควรพระอาจารย์หล้า เบมปิต โトイ กีเดินทางกลับมากราบหลวงปู่มั่น ภูริทัต โトイ ที่วัดป่าบ้านหนองผ่องนาใน และมีโอกาส ถวายการปฏิบัติรับใช้พ่อแม่ครูอาจารย์ ด้วยความเคารพศรัทธา

กระทั้งปี พ.ศ. 2492 ได้บังเกิดเหตุที่นำความเคราะสลดมาสู่พระอาจารย์หล้า เบมปิต โトイ อย่างใหญ่หลวงคือพระเดชพระคุณหลวงปู่มั่น ภูริทัต โトイ ผู้เปรียบประดุจร่ม

โพนี๊แก้วของท่าน ได้ลงทะเบียน จากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ คงเหลือไว้ซึ่งคุณปการ
เอนกอนันต์แห่งธรรมและข้อวัตรปฏิบัติอันยอดเยี่ยม

พระอาจารย์หล้า เบมปิต โต ได้รับเป็นการะธูระในกิจน้อยใหญ่ โดยไม่เกี่ยงเพื่อ
บำเพ็ญกุศลถวายท่าน พระอาจารย์ใหญ่ ที่ตนมองกาຍถวายชีวิตด้วยศีรษะ

เมื่อถวายเพลิงศรีระหลวงปู่มั่น ภูริทัตโตแล้ว ท่านจึงติดตามหลวงปู่ท蛾ก
เทสรังสี ออกวิเวก และมีโอกาส ติดตามหลวงปู่ท蛾กลงไปทางใต้แฉบจังหวัด ภูเก็ต-
พังงา และจังหวัดยะลาที่ 6 ที่ โคงกลอย พระอาจารย์หล้า ชุดคงคีไปในเกาะภูเก็ต พังงา และ
จังหวัดตรัง ช่วงระยะหนึ่งจึงกลับมา กรุงเทพฯ พักที่วัดบรรณนิวาส 5-6 วันแล้วกลับไป
อีสาน จุดหมายคือ วัดบ้านห้วยตรา (หรือวัดวิเวกวัฒนาราม) อำเภอคำชะอี จังหวัด
มุกดาหาร ซึ่งท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านพำนักอยู่ที่นี่ พระอาจารย์
หล้า ได้พำนักร่วมกับ ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน 3 พรรษา

ສູງຈົບກົດ

ปลายปี พ.ศ.2500 ชาวบ้านบ้านแวงหนองสูงได้ มากราบนิมนต์ ท่านไป
พำนักที่ภูจอกก้อ หลวงปู่หล้า เบมปัตโต จึงได้มามาพำนักที่ ภูจอกก้อ หรือวัดบรรพต
คีรี ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา วัดบรรพตคีรี (ภูจอกก้อ) บ้านแวง ตำบลหนองสูงได้ อำเภอ
คำชะอี จังหวัดมุกดาหาร ตั้งอยู่บนภูเขา ทิวทัศน์งามดงร่มรื่น มีก้อนหินน้อยใหญ่เรียง
รายทาง

ศาสตราจารย์ ดร. วิวัฒน์ หลงปูหล้า เป็นปัจจุบันที่ ท่านเป็นผู้นำศรัทธา ในการสร้าง
เพื่อถาวร ไว้เป็น ศาสนสมบัติ หลวงปูหล้า เป็นปัจจุบันที่ ท่านเป็นพระชุดคงกระรัตน์ที่
ปฏิบัติ ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ธรรมเทศนาของท่าน เป็นธรรมะพระป่าที่เข้มข้น
ตรงไปตรงมา

หลวงปู่หล้า เขมปีต โต ในปัจฉนิวัย ท่านอาพาธด้วยโรคพยาธิ และในที่สุด ท่านมรณภาพ ด้วยอาการสงบ เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2539 ก่อนมรณภาพ ท่านขอให้ตั้งศพบำเพ็ญกุศล เพียง 3 วัน จากนั้นให้ฝ่าปนกิจอย่างเรียบง่าย ชีวิตสมณะของหลวงปู่หล้า เขมปีต โต เป็นชีวิตระบ้า พระธุดงค์กรรมฐานที่องอาจ กล้าหาญเด็ดเดี่ยว แต่นอบน้อมต่อครูอาจารย์ผู้มีพระคุณเป็นที่สุด

นะ โน เม สัพพุทธานัง นะ โน เม สัพพสัจจมัมนานัง นะ โน เม สัพพสังฆานัง

ขอนอนน้อมแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย พรือมทั่งพระอริยสัจธรรม และพระอริยสังฆ์ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านี้ ระลึกได้ไม่ระลึกได้ก็ดี ขอผูกขาดของขาดการพนันอนอบ อญญาในกาลทุกเมื่อ เอาเป็นที่พึ่งที่ระลึก ที่ปฏิบัติบูชา เพื่อดับทุกข์ทั้งปวง โดยไม่เหลือในปัจจุบันชาติ นี้เทオญ

แหล่งข้อมูล <http://www.script.co.th/buddhist/buddhist.html>

ฝากรไว้ให้ถูกหลาน

- วัดก็ต้องเป็นวัด อย่าไปจัดเป็นสนามเลข มากูເຄາເລຂ ກີ່ໄມ່ຜິດກັບມາເບກຫວພະກັບເອາຈີ້ມາທາສຳນັກ ຜົ່ງເປັນແນວຄວາມຄົດທີ່ເຫັນຍຳທໍາລາຍພຣະສາສະາ ແລະ ດູ້ໜຶ່ນ ປົກປາຫອງສຳນັກ ກີ່ມີຄວາມໝາຍອັນເດືອກກັນນັ້ນແລ

- การເອາອນຍຸ່ນມາຄລຸກເຄົ້າມອມມາໃນພຣະພູທສາສະາ ກັບກາຮສ້າງມຫາວເວີມຫານຮກ ກີ່ມີຄວາມໝາຍອັນເດືອກກັນ

- ອນຍຸ່ນທຸກປະເທດກັບ ໂດກວິນາສກີມີຄວາມໝາຍອັນເດືອກກັນ ອນຍຸ່ນທຸກປະເທດກັບມນຸຍວິບຕີ ສວຣຄົວິບຕີ ພຣໝວິບຕີ ນິພພານວິບຕີ ກີ່ມີຄວາມໝາຍອັນເດືອກກັນ

- ສ່າງເສຣິມອນຍຸ່ນກັບສ່າງເສຣິມໃຫ້ຄົນປິນເກລີຍວອກນອກພຣະພູທສາສະາກີ່ມີຄວາມໝາຍອັນເດືອກກັນ

- ຜູ້ໄມ່ເຫັນໂທຢໃນອນຍຸ່ນ ຈະເປັນຜູ້ຄື່ງໄຕຮສຣຄມນ໌ແທ່ຍ່ອມເປັນໄປໄມ່ໄດ້ ພ້າຂາວດາວສ່ວ່າໄມ່ມີເມື່ອມອອກ ແຕ່ມອງໄມ່ເຫັນດາວຈະເຫັນພຣະຈັນທຣພຣະອາທິຕຍີໄດ້ອ່າງໄຣ ຜູ້ໄມ່ຄື່ງໄຕຮສຣຄມນ໌ກີ່ຍ່າງນັ້ນ ອົນຈາເອີຍ

- ບາງທ່ານອ່ານແລ້ວນຶກໂກຮ ຈົນໂກຮແບກໄປໝາຍໃຫ້ພຣະນິພພານໃນໂລກນີ້ ມັນເຕັມແລ້ວໝາຍໄນ່ອອກ

- ພຣະນິພພານດັບຈາກສິ່ງເຫຼຸ່ານີ້ໄປແລ້ວໄມ່ຄວາມເອາມາກລ່າວຕູ່ເລຍ

- ລດວງພ່ອ ລດວງຕາ ຮີ້ອລດວງປູ້ຫລ້າ ເນັມປຸຕູໂຕ ມຸ່ງດີອຍ່າໄດ້ມີເວຣກັບເທອງໆ

....ຄັດຈາກහນັງສື່ອລດວງປູ້ຫລ້າ ເນັມປຸຕູໂຕ ຕອນປໍ່ມູນຫາສະຮມະ

... <http://www.geocities.com/pralaah/sendoff.htm>

จากคุณ : Tammy [6 พ.ค. 2546]

ความคิดเห็นที่ 20 : (หัวยหมากแข็ง)

อนุโนมานาด้วยค่า คุณเมริน รำลึกนึกย้อนไปเมื่อมีโอกาสกราบหลวงปู่เมื่อหลายปีก่อนผ่าน 陋ยครั้งหลาຍครາ ครั้งแรก เดินทางทางลัด จากวัดดอยธรรมเจดีย์ ผ่าน หมู่บ้านทางธูรกันดารหนทาง ไก่ลอกยู เมื่อเห็น ภูจอก็อัน โอบพาร นิสัยเดิมอันแก่ไม่หาย นึกเพ่ง โทษว่า ทำไม่ต้องสร้างใหญ่โต ดังนี้ เมื่อจิตเป็นอุกฤษ จึงทำให้ครั้งแรกนั้น ฟัง เทคน์ท่าน ไม่รู้เรื่อง ได้หนังสือท่านมาก ไม่อ่าน ครั้งที่สอง ได้กราบท่านก็ยังไม่สนใจ ได้ แต่นึกว่า พระองค์นี้คุณมีบารมีมาก many เหมือนเกจิอาจารย์องค์หนึ่ง แต่เมื่อถึงบ้าน วัน หนึ่ง พบหนังสือของท่านที่ได้มานานแล้วขึ้นมา อ่านแล้ว ตกใจ ร้องอาอึ้งแล้ว หา เรื่องอึกแล้ว สันดานเก่าแก่ไม่หาย ยังไม่ทันไรเลย ขอบรูปไม่จริงแล้ววิพากษ์วิจารณ์ หลังจากนั้นมา ปีลิงสองปีจึงจะได้ไปกราบท่านสักครั้ง 陋ยครั้งประทับจิตประทับใจ กับความเมตตาที่ได้รับจากท่าน ทึ่งเราและคุณแม่ เพื่อน ๆ วันนี้ ความทรงจำนั้นยังแจ่ม ชัดเหลือเกิน ครั้งหนึ่ง ไปกับทัวร์ที่พาไปกราบหลวงปู่เทศากร เทศรังสี ซึ่งลงทะเบียนแล้วที่ ถ้ำขาม และวัดสุดท้ายที่เข้าพ้าไปคือภูจอก็อ ร่วมทำบุญถวายหลวงปู่กับคณะทัวร์ไป เรียบร้อยแล้ว มีเงินเหลือติดตัวอยู่สองร้อยบาท พอเป็นค่ารถขึ้น taxi กลับบ้าน แต่นั่งมอง หลวงปู่แล้วอื้มเออมใจมาก อยากเอาปัจจัยเข้าไปถวายท่านด้วยตนเอง ซึ่งใจอยู่สักครู่ เพราะถ้าถวายหลวงปู่ เราต้องหอบเอกสารเป้าเดินทางขึ้นรถเมล์กลับบ้าน ซึ่งไกลใจ อยู่ ไม่อยากลำบาก และตกเป็นเป้าสายตาของคน เพราะเหมือนคนยกไว้ หอบกระเบื้องเดินทางใบโตขึ้นรถเมล์ ทึ่งกำหนดไว้แล้วด้วยว่า ไม่ให้ยืมเพื่อนที่ไปด้วยกัน ในใจนึกว่า เป็นปีกวาที่จะได้มากราบท่าน ท่านก็ไม่ค่อยแข็งแรง ไม่สามารถบอยมาก ถ้าไม่ถวายครั้งนี้ อีกเมื่อไรจะได้กลับมาอีก ถ้าไม่ถวายครั้งนี้ ข้างหน้าเราหรือท่าน ด่วนเป็นอะไร ไปก่อน ก็อดถวายกันพอดี พิมพ์ไป คิดถึงท่านไปค่ะ

เมื่อคลานเข้าไปหาท่าน หลวงปู่หยิบถาดไม้ใบโตเบื้อริ่มเที่ม (ใหญ่โตมาก) มา รับใบปوارณา จีบนเงินหนึ่งร้อยบาท ดิฉันสุดตาสุดใจทันที ด้วยความใหญ่โตของ ถาดไม้ เงยหน้าขึ้นมองท่าน ใบหน้าท่านเปล่งประกาย ยิ้มແย้มอ่อนหวาน หน้าเป็นสี ชมพู มีร่องรอยเปล่งปลั่ง พาใจเราให้กลืนปิด รับรู้ว่าท่านเข้าใจเรา ท่านให้กำลังใจเรา พัด ลมขนาดใหญ่ที่กำลังหมุนคว้างอยู่เบื้องบน พัดใบปوارณาให้ทำท่าจะปลิวไป หลวงปู่ หยิบไม้อันยาวใหญ่มาก ตีวงทับลงบนใบปوارณาดังปัง คนหัวเราะกันใหญ่

หัวเราะทั้งภาคบناดขักษ์และไม้ขบนาดใหญ่ เมื่อเทียบกับใบปารณา แต่ในครั้งนี้ จะซึ้งใจเท่าผู้ที่กำลังถวายว่า ท่านบอกรอบไร

กลับถึงกรุงเทพฯ หอบกระเป้าเดินทางขึ้นรถเมล์ด้วยความอิ่มเอมใจ ไม่สนใจสายตาใครทั้งสิ้น

เมตตาธรรมสืบจากใจถึงใจ นำสาระรินรดลงกลางใจผู้ที่ยังว่ายวนอยู่ในโลกธรรม หลวงปู่ หลวงพ่อ ท่านอาจารย์ ท่านเป็นธรรม ใช้ภาษาภายในถ่ายทอดภาษาใจให้แก่ปวงศิษย์ลูกหลานทั้งหลาย ผู้รับต้องปรับใจของตัวเองให้รับสื่อนั้นได้ จึงจะพบกับน้ำใจบริสุทธิ์ใสสะอาด อิงกว่าสิ่งใด ๆ ในโลกวันนี้บางเวลาได้นั่งอ่าน ชีวประวัติของท่าน ที่กว่าท่านจะยอมเบียนให้มีได้อ่าน ท่านพระอาจารย์อินทร์ถวาย ต้องอ่อนโนนว่า เพื่อประโยชน์ของปวงบรรดาศิษย์ และลูกหลานรุ่นต่อไปทั้งหลาย ขอหลวงปู่โปรดเมตตาหาดายครั้งหลายครา บางครั้งน้ำตาซึม เห็นแต่ภาพความน้อมน้อม อ่อนน้อมถ่อมตนของท่าน เห็นแต่ความเด็ดเดี่ยวพากรเพียร มั่นคง ตรงต่อพระพุทธ พระธรรม พระสังฆ์ ของท่าน

นึกภาพที่ตัวเองมองท่านเมื่อไปวัดสองครั้งแรกແບ່ນไม่ออกเลย ภาพพระภิกษุ ร่างใหญ่ มีมีรักมีพิวเปล่งปลั่ง มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย วัดวาอารามใหญ่โต ดูมีการมีใหญ่โต กว่าจะเป็นวันนี้ ที่เราได้รู้ได้เข้าใจ หลวงปู่เจ้าขา

จากคุณ : หัวยหมากแข็ง [10 พ.ค. 2546]

ความคิดเห็นที่ 25 : (หัวยหมากแข็ง)

สวัสดีค่ะ คุณเมริน 20 ปีก่อน เมื่อครั้งไปวัดใหม่ ๆ คืนนั้นเคยปลางปลื้มกับคำชมเชยของผู้หลักผู้ใหญ่ในวัดมาก หลายคนนั้นว่าหนูมีบุญมากนน ที่มาวัดตั้งแต่อายุยังน้อย 20 ปีผ่านไป คำตอบที่คืนนั้นสรุปได้ คือ การปฏิบัติธรรม เป็นเรื่องที่ยากยิ่งยากยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ในโลก

มากกว่ามากที่คืนนั้นเห็นคนที่แวดล้อม ล้อมหน้าล้อมหลังครูบาอาจารย์ ใกล้ชิดท่าน ไปแต่รัก อุ้ยเด่นในวัด ไม่ก้าวหน้าในการปฏิบัติ

แต่อีกบางท่าน อุ้ยไก่เหมือนอุ้ยไก่ ด้วยเขาปฏิบัติบุชา เป็นคนจริง ทำจริง จึงได้พบของจริง

บุคคลเช่นนี้^๕ แหลกค่า ดินน้ำเชื่อว่าเป็นผู้มีบุญ มีวิสาหะอย่างแท้จริง เป็นลูกศิษย์ที่
ใกล้ชิดครูบาอาจารย์อย่างแท้จริง

ดินน้ำเชื่อว่า แม้วันนี้องค์หลวงปู่ท่านจะละสังหารไปแล้วก็ตาม แม้หลวงปู่ไม่
กลับมาเมื่อขันธ์อันเป็นสมมติอีกแล้วก็ตาม แต่จิตของหลวงปู่ยังคงอยู่ และถ้าเราสามารถ
น้อมนำเอาปฏิปทาของท่านมาเป็นแบบอย่าง เป็นเครื่องดำเนิน แม้ไม่ได้เท่าท่าน แต่ก็ไม่
ทิ้งตลาดลายของครูอาจารย์ ปฏิบัติตัวแบบศิษย์มีครู ท่านต้องรับรู้กับการปฏิบัติงานของ
เรา ขึ้นอยู่กับว่า เราจะเป็นคนจริงแค่ไหน

(โอ้ย โอย ๆ ๆ เมื่อหน่ายความอ่อนแอกettoแท้ เหลวไหล ไม่ได้เรื่องของตัวเอง
เหลือเกิน)

คุณเมรินค่ะ หลวงปู่หล้าให้ความเคารพยกย่อง และนอบน้อมต่อองค์หลวงตาม
หาบวามากค่ะ คุณเมรินคงทราบแล้วว่าวนี้ท่านยังดำรงชาตุขันธ์อยู่ และธรรมที่ท่าน^๖
แสดงในระยะนี้ เป็นไปเพื่อประโยชน์ และกำลังใจแก่ให้ผู้ห่วงและตั้งใจปฏิบัติมากค่ะ

โดยเฉพาะในช่วงเวลา 18.30 น. เป็นต้นไป เมื่อท่านมาพำนักอยู่ ณ. สวนแสง
ธรรม

ไม่รู้ว่าโอกาสเช่นนี้จะมีให้เราไปอีกนานแค่ไหน หากเราไม่รับค่าว่าไว้ เวลาไม่
สามารถย้อนกลับมาได้อีก ถ้าเราตั้งใจให้เต็มที่ จะได้ไม่ต้องมาคิดเสียดายและเสียใจใน
ภายหลัง

เจริญในธรรมค่ะ คุณเมริน

จากคุณ : หัวยหมากแข้ง [12 พ.ค. 2546]